

Arrest

nr. 321 385 van 10 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. VOS loco advocaat C. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 20 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Zij werden twee keer gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), dit op 11 september 2023 en 12 februari 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 september 2024 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Iran, Turks van afkomst en sjiiet. U bent gehuwd met S. A. N. en jullie hebben samen twee kinderen, B. en B.. In Iran werkte u als arbeider in de olieën gasindustrie en als taxichauffeur omdat u wegens de politieke achtergrond van uw familie geen ander werk kon doen. Omdat u last van uw rug had na een val van besloot u om een ander inkomen te zoeken. Eind 1399 (begin 2021) was uw ex-klasgenoot B. N. klant in uw taxi en hij stelde u voor om samen met hem alcohol te stoken, wat illegaal is in Iran. Na drie maanden twijfel besloot u in Ordibehesht 1400 (april-mei 2021) om het te doen onder voorwaarde dat u het slechts enkele maanden zou doen en slechts 5 dagen aanwezig zou zijn in de werkplaats. Uw werkplaats bevond zich in Shahreza. Uw taak was om dadelsap te kopen en het gegiste mengsel te destilleren zodoende de alcohol te bekomen. Hiervoor ging u om de vijf à zes dagen naar Shahreza en bleef u daar een dag of vijf. U deed dit werken samen met K. en Reza, de broers van B.. Na 3 of 4 maanden werd uw echtgenote achterdochtig omdat u vaak van huis weg was en biechtte u op waarmee u bezig was. U beloofde dat u snel zou stoppen. U was anderhalf jaar bezig toen u op een ochtend als taxichauffeur aan het werken was in Isfahan. Uw vriend B. belde u en zei u om weg te gaan en u te verstoppen omdat de autoriteiten binnengevallen waren in jullie werkplaats en alle spullen meegenomen hadden. 's Middags kwam u thuis en vroeg u aan uw echtgenote om alles op te ruimen, alle spullen mee te nemen en zei dat jullie een paar dagen naar uw zus F. in Shiraz zouden gaan. Zij vroeg wat er gebeurd is en u zei dat uw werkplaats ontdekt was en dat u later alles in detail zou zeggen. Onderweg zei u haar dat jullie best het land zouden verlaten. U vroeg uw vriend S. uit Kermanshah, die af en toe naar Shahreza kwam, om hiermee te helpen. 's Avonds kwamen jullie in Shiraz aan en de volgende dag (vrijdag) haalde u S. op in Shahreza en gingen jullie beiden samen naar Teheran met uw voertuig. U kwam 's avonds aan bij uw paternale oom I.. De dag nadien op een zaterdag gingen u en S. voor de ambassade staan en kwam u te weten dat Italië de enige mogelijkheid was. Voor de ambassade ontmoetten jullie iemand die zei dat hij ervoor kon zorgen dat jullie zelfs met een reisverbod Iran konden verlaten. ongeveer 4 of 5 dagen later op dinsdag of woensdag belde de man u zei dat u op afspraak kon gaan. U vroeg uw kinderen en echtgenote om naar Teheran te komen, zij arriveerden op vrijdag met de trein. Op zaterdag gingen jullie kleren kopen en foto's laten maken en op zondag 16/5 hadden jullie een vip-afspraak bij de ambassade. Hierna bracht u uw echtgenote en kinderen terug naar Shiraz waar jullie ongeveer 20 dagen wachtten tot jullie visa klaar waren. Op 21 Shahrivar 1401 (12 september 2022) verlieten jullie met het hele gezin Iran. U reisde via Dubai en Italië naar België waar u op 15 september 2022 aankwam en op 20 september 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 20 februari 2023 nam u met uw echtgenote en zoon deel aan betoging in Brussel tegen het Iraanse regime, waarvan uw zoon enkele foto's op zijn sociale media deelde. In de eerste 3 à 4 maanden na uw vertrek kwamen agenten van Ettela'at in burgerkleren aan de deur bij uw moeder in Shahreza. Dit gebeurde een eerste keer een maand na uw vertrek, een tweede keer twee maanden later en een derde keer een maand voor uw interview bij DVZ, dat op 11 april 2023 plaatsvond. Men vroeg telkens waar u en uw gezinsleden waren, waarop uw moeder zei dat ze het niet wist en wees naar uw inboedel die u bij haar achterliet. Uw moeder vroeg wat het probleem was, maar de agenten zeiden dat ze het zelf tegen u zouden zeggen waarom ze daar stonden. Bij het derde bezoek stond informeerde men naar de foto's van de betoging in Brussel. U hoorde van uw broer dat K. zelfmoord gepleegd zou hebben. Bij terugkeer naar Iran vreest u geëxecuteerd te zullen worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: paspoorten van u, uw echtgenote en kinderen; melli-kaarten (identiteitskaarten) van u en uw echtgenote; shenasnamehs (boekje burgerlijke stand) van uw echtgenote en kinderen; uw huwelijksakte; een foto van u en uw echtgenote; een foto van uw echtgenote; een foto van uw dochter; 3 foto's van u, uw echtgenote en zoon op een betoging tegen het Iraanse regime in Brussel; 4 Belgische loonbrieven; een aangifte van het verlies van uw gsm bij de Luikse politie d.d. 12 april 2023; een handgeschreven notitie met de Instagram-account van uw zoon; 7 gerechtelijke documenten i.v.m. het overzetten van uw bezittingen op naam van uw moeder. Voorts legde u de volgende medische documenten van uzelf neer: een overzicht van uw vaccinaties d.d. 21 september 2022; een bloedonderzoek d.d. 27 september 2022; een attest opgesteld door Dr. S. N. I. d.d. 2 november 2022 dat uw rugproblemen omschrijft; een aanvraag voor een onderzoek opgesteld door Dr. S. L. d.d. 8 november 2022; een attest opgesteld door Dr. J. R. d.d. 12 januari 2023 dat een rugkwetsuur omschrijft; een attest opgesteld door klinisch psycholoog M. L. d.d. 5 januari 2023 dat gewag maakt van matige depressie en PTSS als gevolg van ondergane vervolging in Iran; een attest van het ziekenhuis in Marche-en-Famenne d.d. 2 februari 2023 waaruit blijkt dat 3 dagen gehospitaliseerd was wegens een ingreep aan uw rug. Daarnaast legde u de volgende medische documenten van uw echtgenote neer: 2 voorschriften uit 2022; een bloedonderzoek van 8 december 2022; het resultaat van een endoscopie d.d. 18 oktober 2023; het resultaat van een microscopisch onderzoek d.d. 20 oktober 2023; een attest van het ziekenhuis in Marche-en-Famenne d.d. 25 december 2023 voor een opname i.v.m. een ingreep aan de galblaas; een attest opgesteld door gastro-enteroloog P. De Leeuw d.d. 9 januari 2024 dat een maaginfectie vaststelt; een voorschrift d.d. 19 januari 2024.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de door uw neergelegde attesten blijkt dat u aan rugklachten lijdt en

begin 2023 tekenen van depressie en PTSS vertoonde. Zelf verklaarde u dat geopereerd werd aan uw onderrug en moeilijk lang op een stoel kan zitten. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werd benadrukt dat u problemen moest melden (CGVS F. I, p. 2). Gepolst naar uw welzijn in het midden van uw eerste onderhoud verklaarde u dat u uw benen kon verplaatsen zodat u op uw gemak zat en werd er nogmaals gezegd dat u ten allen tijde een pauze kon vragen (CGVS F. I, p. 12). Daarnaast kon u op een papiertje schrijven als manier om uw stress te kanaliseren (CGVS F. I, p. 9). Op geen enkele moment maakte u gewag ongemakken. Ook uw tweede onderhoud is normaal verlopen zonder enige melding van ongemakken. Wat betreft uw psychische toestand verklaarde u bovendien zelf dat er veel verbetering was en dat het geen invloed op het gehoor zou hebben (CGVS F. I, p. 2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Hoewel u enige kennis aan de dag legt wat betreft het stoken van alcohol, dienen een aantal merkwaardigheden te worden opgemerkt waardoor er getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van uw activiteiten.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u enerzijds verklaarde dat u moeilijk aan werk kon geraken wegens de last aan uw onderrug (CGVS F. I p. 14), terwijl u anderzijds wel mee alcohol stookte wat volgens uw verklaringen zwaar werk is (CGVS F. II p. 13)

Voorts is het niet duidelijk welk voordeel B. zelf had door u te betrekken bij zijn alcoholhandel. De deelname van een buitenstaander – B. runde de zaak tot dan toe met zijn broers – houdt immers een zeker risico in. Hiernaar gevraagd zegt u een goede chauffeur was, vanwege jullie vriendschap uit het verleden, het feit dat hij ooit een oogje had op uw zus en dat het niet zo was dat hij met u een winst van 100% zou maken.

Ook ging B. zonder meer akkoord met uw eis dat u slecht beperkte tijd in de werkplaats zou doorbrengen en het slechts enkele maanden zou doen (CGVS F. I, p. 18). Daarenboven blijkt dat er geen afspraken waren tussen u en B. over het verdelen van de winst (CGVS F. II, p. 15), wat wel zeer vreemd is voor een activiteit met winst als enige oogmerk. Dat B. u op voorhand niets zei over de betrokkenheid van zijn broers en u bij uw eerste bezoek aan de stokerij voor een voldongen feit plaatste, is eveneens opmerkelijk (CGVS F. I, p. 18).

Vervolgens doet het de wenkbrauwen fronsen dat uw echtgenote amper op de hoogte is van uw activiteiten. Hoewel u haar reeds in Iran vertelde dat u met B. samenwerkte (CGVS F. I, p. 19) wist zij bij de DVZ zijn naam niet te vertellen (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ S., vraag 3.5). Ook op het Commissariaat-generaal heeft zij het over een oude vriend, zegt zij dat zij zijn naam vergeten is en dat zij verder niet weet met wie u werkte (CGVS S. I, p. 10). In haar tweede onderhoud heeft zij het over uw vriend, maar kan zij opnieuw zijn naam niet opnoemen (CGVS S. II, p. 6). Daarnaast wist zij niet hoeveel u verdiende (CGVS S. II, p. 13), wat opmerkelijk is aangezien u haar op basis van financiële argumenten overtuigde om akkoord te gaan. Zelfs stelt zij dat zij zo weinig weet omdat zij ertegen was – zij liet zich echter snel overreden – en dat zij daarom niet veel vragen stelde (CGVS S. II, p. 10), wat weinig overtuigend is. Nu jullie samen een verzoek om internationale bescherming ingediend hebben, kan er echter redelijkerwijze verwacht worden dat jullie elkaar zo goed mogelijk inlichten over de omstandigheden die aanleiding gaven tot jullie vertrek.

Wat er ook van zij, mocht u ooit op één of andere manier betrokken zijn geweest bij het stoken van alcohol, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u hierdoor in de problemen kwam met de Iraanse autoriteiten. Wat betreft de inval in uw werkplaats kon u louter vertellen dat uw werkplaats ontdekt was door agenten in burgerkleden en men de steeg blokkeerde (CGVS F. II, p. 3-4). Met hoeveel de autoriteiten kwamen, of B. aanwezig was bij de inval, of er iemand gearresteerd was, wist u niet (CGVS F. II, p. 4). Voor de DVZ had u verteld dat er een huiszoeking plaatsvond op de plaats waar u alcohol stookte (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ F., vraag 3.5). Hierop gewezen zegt u dat u zei dat er een aanval plaatsvond, maar u niets over een huiszoeking zei (CGVS F. II, p. 17). Het verslag van het gesprek bij de DVZ laat echter geen ruimte voor interpretatie, waarmee deze tegenstrijdigheid blijft. Voorts hebt u niet de minste informatie over het lot van B. en zijn broers. U vernam een week voor uw vertrek van uw broer M. dat K. zelfmoord pleegde (CGVS F. I, p. 6-7). U oppert dat hij ook gearresteerd of gemarteld of gedood zou kunnen zijn, maar zegt zelf dat dit louter uw eigen gissingen zijn (CGVS F. II, p. 5). Merkwaardig genoeg verklaarde uw echtgenote voor de DVZ dat uw vrienden gearresteerd waren (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ S., vraag 3.5). Voor het CGVS beweerde ze dan weer dat uw vrienden ontsnapten (CGVS S. II, p. 6). U beweert dat u “veel” probeerde om informatie over B. en R. te krijgen, wat alleszins niet uit uw verklaringen blijkt. Gevraagd naar meer details hieromtrent zegt u dat u uw Iraans telefoonnummer behield tot uw gsm hier gestolen werd (CGVS F. II, p. 16), wat geen enkele opheldering verschaft. Uit de door u neergelegde politieaangifte blijkt bovendien dat uw gsm op 11 april 2023, of meer dan een half jaar na uw aankomst in België, wat u dus ruimschoots de kans gaf om u te informeren. Op de vraag of u probeerde om familie of gemeenschappelijke kennissen te contacteren, zegt u dat u van familie hoorde dat ze een andere broer hadden in Finland van wie u geen telefoonnummer had en dat u het telefoonnummer van cliënten niet heeft omdat u de simkaart wegsmeet (CGVS F. II, p. 16). U tracht uw onwetendheid verder te verschonen door te zeggen dat uw broer weliswaar in Shahreza, waar uw

activiteiten zich situeerden, woont, maar dat hij zich verstopt om aan de dienstplicht te ontkomen. U heeft hem wel gevraagd of hij wist waar de broers waren, waarop hij zei van niet (CGVS F. II, p. 5). Dat u op geen enkele andere manier meer informatie zou kunnen verkrijgen, kan niet overtuigen.

Vervolgens legde u geen enkel begin van bewijs neer van uw problemen in Iran. U kon ook helemaal niets vertellen over uw eigen (juridische) situatie in Iran. Gevraagd naar nieuws in verband met uw zaak, zegt u totaal geen nieuws te hebben en van niets op de hoogte te zijn (CGVS F. I, p. 6). Uw echtgenote verwijst bij deze vraag naar u (CGVS S. I, p. 4). U weet niet of er een rechtszaak gestart is tegen u, of er convocaties gestuurd zijn (CGVS F. I, p. 6-7). U vroeg ook niet aan uw familie of er convocaties gestuurd waren, u zegt immers dat de enige aan wie u het kan vragen uw schoonbroer in Shahreza is (CGVS F. I, p. 7). Dat hij de enige zou zijn die u hierover informatie kan verschaffen is weinig aannemelijk, temeer daar u nog contacten heeft met uw moeder/broer. U geeft bovendien zelf aan dat men in Iran gewoonlijk informatie kan krijgen bij de aanvang van een rechtszaak (CGVS F. I, p. 15). In uw tweede onderhoud verklaart u dat u via uw zus probeerde informatie te verkrijgen via Adliran, maar dat het niet lukte (CGVS F. II, p. 3). Uw echtgenote verklaart dat het niet mogelijk is om meer informatie in te winnen omdat dat via de telefoon moet en gevaarlijk is (CGVS S. II, p. 2). Bovendien kan verwacht worden dat, indien er werkelijk een illegale alcoholstokerij zou ontdekt zijn, dit in de Iraanse media zou zijn verschenen. Dat u geen (ernstige) pogingen ondernam om deze zaken te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas en dat hij al deze documenten voorlegt die zijn asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen.

Vervolgens ondermijnen meerdere eigenaardigheden en tegenstrijdigheden in verband met jullie vertrek jullie relaas verder.

Tegenover de DVZ verklaarde u dat onmiddellijk na het telefoontje van B. uw spullen naar uw moeder bracht (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ F., vraag 3.5), terwijl u in uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat uw broer dit deed één of twee dagen nadat u in Shiraz aankwam (CGVS F. II, p. 17). U verklaart dat uw zus niet wist dat jullie zouden komen (CGVS F. II, p. 6), terwijl uw echtgenote verklaart dat jullie haar onderweg belden om te zeggen dat jullie kwamen (CGVS S. II, p. 7). Waar u verklaart dat uw zus F. met haar dochter A. en diens zoontje samenwoonde (CGVS F. II, 7), was er volgens uw echtgenote behalve F. en A. niemand anders ter plaatse en maakte zij geen melding van het zoontje van A. (CGVS S. II, p. 8). Het is bovendien zeer opmerkelijk dat uw echtgenote verklaarde dat zij elke dag naar het ziekenhuis ging (CGVS S. II, p. 9), waar u met geen woord over rept, wanneer u gevraagd wordt naar de gelegenheden waarop jullie zich buitenshuis begaven (CGVS F. II, p. 8-9). Dat zij na het bezoek aan Teheran een maand lang in het huis van haar maternale oom verbleef om een telefoontje te ontvangen en niet samen met u in het huis van uw zus F. en dat jullie dochter daar soms ook verbleef (CGVS S. II, p. 10) laat u ook compleet onvermeld. U beaamde louter dat uw echtgenote en kinderen na het bezoek aan Teheran weer naar het huis van uw zus gingen (CGVS F. II, p. 11). Waar u verklaart dat u, uw echtgenote en kinderen foto's lieten nemen, dat jullie naar de ambassade gingen en kleren kochten in Teheran (CGVS F. II, p. 9), verklaart uw echtgenote uitdrukkelijk dat zij enkel naar de fotowinkel ging en geen enkele andere plek in Teheran bezocht (CGVS S. II, p. 11). Er kunnen van jullie volledig gelijklopende verklaringen verwacht worden over de periode na het vertrek uit jullie woonplaats, quod non. Vervolgens kan er niet voorbijgegaan worden aan het feit dat u na uw vlucht naar Shiraz uw vriend S. ontmoette uitgerekend in Shahreza, waar uw activiteiten zich afspeelden en de autoriteiten uw werkplaats binnengevallen waren. Hoewel u verklaart dat dit slechts op de ringweg was en niet in stad zelf (CGVS F. II, p. 11), kan er niet ingezien worden waarom u een dergelijk risico zou nemen. Het feit dat jullie daarenboven met het hele gezin het risico namen om legaal, met jullie eigen paspoorten het land te verlaten via de luchthaven van Teheran (CGVS F. I, p. 12) ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten en bij uitbreiding uw relaas dat u gezocht zou worden omwille van het illegaal stoken van alcohol. Dit temeer daar u ondertussen ook vernomen had dat K. dood was en u zelf opperde dat hij gearresteerd en vermoord kan zijn door de autoriteiten (CGVS F. II, p. 5). Gevraagd naar veiligheidsmaatregelen die u nam, zegt u dat u vooraan liep om te weten of u een reisverbod had en zei u [uw dochter en echtgenote] de sluiers goed vast te maken (CGVS F. I, p. 12) wat niet bepaald op een grote bezorgdheid wijst.

Hieruit volgt dat aan de gebeurtenissen na uw vertrek uit Iran evenmin geloof gehecht kan worden. Er moet daarnaast gewezen worden op de inconsistentie van uw verklaringen hieromtrent. Voor de DVZ verklaarde u dat een agent was langs geweest bij uw moeder met vragen voor de familie (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ F., vraag 3.5). Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS verklaart u dat de autoriteiten na uw vertrek "twee à drie keer" voor uw deur zijn gaan staan. Later luidt het dat ze twee à drie keer bij uw moeder langs kwamen. Gevraagd naar meer duidelijkheid rond het aantal bezoeken besluit u dat de autoriteiten drie keer bij uw moeder langs kwamen (CGVS F. I, p. 6-7). Erop gewezen dat u tegenover de DVZ niet verklaarde dat de autoriteiten 3 keer langs geweest waren, zegt u dat zeker weet dat u 2 à 3 keer zei (CGVS F. II, p. 17). Uit uw verklaring voor de DVZ kan echter slechts één bezoek afgeleid worden, dit terwijl u van alle bezoeken

reeds op de hoogte was voor uw interview op de DVZ (CGVS F. I, p. 9). Aan deze bezoeken van de autoriteiten kan dan ook niet het minste geloof gehecht worden.

Aangezien u verklaarde dat de autoriteiten de derde keer langskwamen omdat ze wisten dat jullie in België aan een betoging hadden deelgenomen maar u deze bezoeken niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan het feit dat jullie - omwille van jullie éénmalige deelname aan een betoging waar jullie slechts een deelnemer waren, niet betrokken waren bij de organisatie en niet met de media spraken (CGVS F. I, p. 11; CGVS S. I, p. 7) - in het vizier zouden zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten, omdat uw zoon foto's of een 'story' op zijn Instagram-account heeft gepost (CGVS F. I, p. 8) of zoals uw echtgenote vermoedt, dat de autoriteiten een foto van jullie gezien hebben op tv of sociale media: uw broer zou ofwel via tv ofwel via internet iets gezien hebben, maar zij weet verder niet hoe of waar de beelden verschenen zijn (CGVS S. I, p. 7). Van deze berichten op Instagram legt u overigens niets neer behalve een papertje waarop 'b.' geschreven staat wat het account van uw zoon zou zijn, maar niet vindbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten veel middelen besteden aan het opvolgen van online activiteiten, maar dat het voor hen het niet mogelijk is om alle internetgebruikers te monitoren. Ook oppositieactiviteiten van Iraniërs in het buitenland op sociale media door het Iraanse regime worden opgevolgd. Hierbij dient aangestipt te worden dat dat dit eerder gebeurt bij deze activisten met een hoger profiel of met deze die connecties hebben met de politieke oppositie in Iran zelf, waar hier geen sprake van is. Uit uw eenmalige deelname aan een betoging kan geen diepgaande politieke overtuiging noch een ernstige betrokkenheid bij de Iraanse oppositie blijken. Gelet op uw beperkte politieke profiel in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt via: (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf) blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media of wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dit is hier echter niet het geval. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van het illegaal stoken van alcohol. Verder verklaarde u dat u in Iran geen sympathisant was van een politieke partij maar dat u een aantal keer demonstreerde vanwege de prijzen en in 1398 ten val kwam wat u rugproblemen opleverde, maar geen andere consequenties had (CGVS F. I, p. 12). Uw echtgenote haalt enerzijds aan dat ze nooit betrokken was bij politieke partijen en niets te maken had met politieke zaken maar anderzijds dat ze twee keer gearresteerd werd na het deelnemen aan betogingen met vriendinnen en na een tweetal uren werd vrijgelaten nadat u haar ophaalde (CGVS S. I, p. 7). Verder zou zij nog drie keer gearresteerd zijn omwille van het verkeerdelijk dragen van de hijab, waarbij ze een belofte diende te ondertekenen. Dat zij deelnam aan demonstraties en hiervoor gearresteerd werd kan echter niet overtuigen. Zo verklaarde zij voor de DVZ dat zij niet vijf maar ongeveer tien keer gearresteerd werd en dit door de moraalpolitie (verklaring DVZ, afgenomen voor het CGVS, S. vraag 3.1) en repte ze met geen woord over enige deelname aan een betoging of een arrestatie omwille van politieke redenen. Dat zij niet eenduidig is noch over het aantal arrestaties noch over de reden van de arrestaties maakt dat er hieraan geen geloof meer gehecht kan worden.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die u aan het CGVS overmaakte op 3 januari 2024 en 29 februari 2024, dient te worden gesteld dat zij slechts details betreffen, dat het feitenrelaas gebaseerd is op de door u gecorrigeerde notities en dat uw opmerkingen geen invloed hebben op de beslissing.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. De paspoorten, melli-kaarten en shenasnamehs van u, uw echtgenote en kinderen, uw huwelijksakte, de foto's van u, uw echtgenote, en uw dochter tonen jullie identiteit en nationaliteit aan die in deze beslissing niet ter discussie staat. De foto's van de betoging in Brussel getuigen van uw deelname, die niet in twijfel wordt getrokken. Hetzelfde geldt voor de politieaangifte. De documenten in verband met het overbrengen van uw bezittingen op naam van uw moeder tonen louter aan dat u dit gedaan heeft, maar niets meer. Uw loonbrieven van uw werk in België houden geen verband met uw asielmotieven. De medische documenten van uw echtgenote worden in haar beslissing besproken. Uw eigen medische documenten werden hierboven reeds besproken. Wat betreft het verslag van uw psycholoog kan nog opgemerkt worden dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen en aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in

het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Iran, van Turkse afkomst en sjiïet. U bent gehuwd met F. A. (O.V....). Jullie hebt samen twee kinderen, B. en B.. Omdat uw echtgenoot problemen op het werk had, begon hij op aanraden van een vriend alcohol te stoken anderhalf jaar voor uw vertrek in september 2021. Na drie maanden kwam begin 1400 (voorjaar 2021) te weten waar hij mee bezig was. U confronteerde uw man met het feit dat hij lang van huis weg was en zijn gsm niet opnam. Hij vertelde dat hij met een vriend alcohol stookte. U was eerst kwaad omdat u het gevaarlijk vond. Uw echtgenoot kon u overtuigen door te zeggen dat hij met de opbrengsten de privéschool en voetbalclub van uw zoon kon financieren. Op een dag was uw echtgenoot aan het werk in Isfahan toen zijn vriend hem belde dat Ettela'at hun werkplaats ontdekt had. Zijn vrienden ontsnapten, maar later hoorde u dat één van hen zelfmoord gepleegd had. Uw echtgenoot vertrok onmiddellijk naar huis en zei dat jullie moesten vertrekken. Jullie vertrokken naar uw schoonzus F. in Shiraz en kwamen diezelfde avond aan. Zij wist reeds dat jullie kwamen omdat jullie haar onderweg gecontacteerd hadden. Vervolgens ging uw echtgenoot 4 of 5 dagen naar Teheran met zijn vriend S. om jullie visa te regelen. U en uw kinderen gingen vervolgens met de trein naar Teheran om foto's te laten maken. Na terugkeer in Shiraz verbleef u permanent in het huis van uw maternale oom om telefoons in verband met de visa te kunnen ontvangen, terwijl uw echtgenoot en uw zoon bij uw schoonzus bleven en uw dochter meestal bij u was. Nadat jullie de visa kregen verlieten jullie op 21 Shahrivar 1401 (12 september 2022) met het hele gezin Iran. U reisde via Dubai en Italië naar België waar u op 15 september 2022 aankwam en op 20 september 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Naast de problemen van uw echtgenoot haalt u de volgende zaken aan. In Iran werd u drie keer gearresteerd omwille van uw hijab. U werd telkens vrijgelaten na het ondertekenen van een belofte. Uw auto werd ook in beslag genomen. De derde keer waren ze strenger en hierna probeerde u uw uiterlijk aan te passen zodat u minder opviel. In Iran werd u twee keer gearresteerd bij protesten. U werd naar het politiekantoor in Sepahan Shahr gebracht en bleef daar 2 tot 3 uur tot uw echtgenoot u kwam ophalen. Daarnaast haalt u aan dat uw dochter vaak in de problemen kwam vanwege haar kledingstijl. Een keer mocht ze niet aan een examen deelnemen omdat ze niet volgens de wet gekleed was. Wanneer ze zich buiten de school ongepast kleedde, gingen vriendinnen aan de school rapporteren. U haalt eveneens aan dat de fiets van uw zoon tweemaal gestolen werd en u telkens klacht ging indienen bij de politie omdat de fiets van uw zoon gestolen was. U werd gehoord door een persoon met een hoge functie. Hierna stalkte hij u door u op te bellen en naar u thuis te komen onder het voorwendsel dat hij zich wilde informeren over de diefstal. Hierdoor volgde u de zaak niet meer op. Uw zoon ging naar een privéschool en werd gepest omdat zijn naam als Joods beschouwd werd. Daarnaast werd hij door leerkrachten en de directie met een excuus uitgesloten van bepaalde schoolactiviteiten of kreeg hij onterecht te lage punten. Ten slotte haalt u aan dat uw zoon geen dienstplicht wil doen omdat hij bang is dat er een conflict zal uitbreken.

Bij een terugkeer naar Iran vreest u weer lastig gevallen te zullen worden zoals in het verleden gebeurde.

Ter staving van uw verzoek legt dezelfde documenten neer als uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uit de door u neergelegde documenten blijkt weliswaar dat u aan meerdere aandoeningen van het spijsverteringsstelsel lijdt, op geen enkel moment tijdens uw twee onderhouden maakte u gewag van ongemakken.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk steunt op de motieven die door uw echtgenoot F. A. ter zake werden uiteengezet. Hierover werd in zijn weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus als volgt gemotiveerd:

“(…)” Derhalve dient ook uw verzoek geweigerd te worden.

U haalde daarnaast nog andere elementen aan in eigen hoofde of in hoofde van uw dochter en zoon.

Wat betreft de politieagent die naar aanleiding van de aangiftes van de diefstal van de fiets van uw zoon contact zocht met u en u gestalkt zou hebben, verklaart u dat u uw simkaart veranderde (CGVS S. II, p. 4), hij door uw gedrag beseftte dat er een grens was en hij zelf bang was om voorwerp van een klacht te worden en bijgevolg stopte (CGVS S. II, p. 5). Niets wijst erop dat dergelijke feiten – telefoons en/of huisbezoeken die op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming – zich zouden herhalen.

Daarnaast vreest u dat zowel u als uw dochter in een detentiecentrum terecht zullen komen omwille van jullie kledingstijl (CGVS S. II, p. 2). Gevraagd waarom u dit vreest, zegt u dat het al meerdere keren gebeurd is (CGVS S. II, p. 5). Hieromtrent zegt u dat driemaal gearresteerd werd omwille van uw hijab en telkens vrijkwam na het ondertekenen van een belofte (CGVS S. I, p. 9). Uw dochter mocht een keer geen examen doen vanwege haar kleding, vriendinnen rapporteerden dat ze buiten de school ongepaste kleding droeg, een keer ging u langs op school en had u een discussie (CGVS S. I, p. 7). Uit deze gebeurtenissen kan geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. Gevraagd waarom u geen hijab wil dragen, zegt u dat u zo niet wilde zijn (CGVS S. II, p. 5). Echter had u eerder verklaard dat u zoveel mogelijk probeerde om u aan de hijab te houden (CGVS S. I, p. 9). Wat betreft uw dochter zegt u, gevraagd of zij haar uiterlijk – ter staving hiervan legde u een foto neer – kan aanpassen om problemen met de autoriteiten te vermijden, zegt u dat ze het niet kan accepteren en zo wil zijn. Gevraagd om meer uitleg zegt u louter dat het niet leuk vind om te dragen en zo wil zijn (CGVS S. II, p. 2-3). Er dient opgemerkt te worden dat het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich niet volstaat om in hoofde van u of uw dochter een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te nemen. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene, in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. Het loutere feit dat men zich in Iran in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften zoals het dragen van een hoofddoek, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Met uw betoog toont u niet aan dat u en uw dochter jullie leven in Iran, volgens de aldaar heersende islamitische opvattingen, gelet op bovenstaande bevindingen, niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Het loutere gegeven dat jullie zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) zouden dienen te conformeren aan de dominante cultuur is op zich geen vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en maakt geen ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uit. Bepaalde aanpassingen om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het voldoen aan de vestimentaire beperkingen in het publieke domein, vormen op zich geen inbreuk op haar fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

Wat betreft uw vrees dat uw dochter problemen zou kunnen krijgen vanwege haar verblijf in Europa (CGVS S. II, p. 3), moet er opgemerkt worden dat dit een blote bewering is – gevraagd naar meer uitleg poneert u gewoon opnieuw dat ze excuses voor haar zullen maken (CGVS S. II, p. 3) – en dat hierboven reeds vastgesteld werd dat de Iraanse autoriteiten niet geïnteresseerd zijn in het vervolgen van afgewezen asielzoekers louter en alleen omwille van een verblijf in het westen.

De schoolse problemen van uw zoon – hij werd uitgesloten op school vanwege zijn joodse naam, leraren en directeurs zochten excuses om hem van schoolactiviteiten uit te sluiten, hij kreeg onterecht een lage score voor een religieus vak – zijn onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Er moet bovendien opgemerkt worden dat hij ondanks deze moeilijkheden telkens naar het volgende jaar kon overgaan (CGVS S. II, p. 4).

Daarnaast verklaart u dat zowel u als uw zoon niet willen dat hij zijn dienstplicht doet. Als reden hiervoor zegt u dat jullie bang zijn dat er iets met hem zal gebeuren en dat er geen andere redenen zijn (CGVS S. II, p. 13-14). In dit verband kan er worden gewezen op de soevereine bevoegdheid van een nationale staat betreffende de wetgeving omtrent dienstplicht en de rechten en vrijheden die hieraan verbonden zijn. Uw verklaring dat er nu geen oorlog is, maar dat het altijd mogelijk is (CGVS S. II, p. 13), heeft voorts een hoog hypothetisch karakter. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade is op zich niet voldoende om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die u aan het CGVS overmaakte op 3 januari 2024, dient te worden gesteld dat zij slechts details betreffen, dat het feitenrelaas gebaseerd is op de door u gecorrigeerde notities en dat uw opmerkingen geen invloed hebben op de beslissing.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw medische documenten werden hierboven besproken, alle andere documenten werden in de beslissing van uw echtgenoot besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 § 2, 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen. Zo gaan zij nader in op de weigeringsmotieven aangaande de werkzaamheden van eerste verzoekende partij en het fysiek aspect hiervan alsook op de motieven aangaande de betrokkenheid van eerste verzoekende partij bij deze activiteiten, op hun tegenstrijdige verklaringen, op het gebrek aan enig begin van bewijs en op de overige motieven met betrekking tot tweede verzoekende partij en de dochter.

Doorheen hun verzoekschrift citeren verzoekende partijen 's Raads rechtspraak en verwijzen ze naar algemene landeninformatie en persartikels.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende relevante inventaris waarvan de stukken eveneens worden toegevoegd:

“3. OHCHR, Press Release, Iran’s proposed hijab law could amount to “gender apartheid”: UN experts, 01.09.2023

4. OHCHR, Press Briefing Notes, Iran: Crackdown on hijab law, 26.04.2024

5. HRW, Iran: New Hijab Law Adds Restrictions and Punishments, 14.10.2024”.

2.2.2. Verzoekende partijen brengen op 9 januari 2025 aan de Raad een eerste aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan verschillende foto's van eerste verzoekende partij op betogingen in België worden toegevoegd.

2.2.3. Verzoekende partijen brengen op 13 januari 2025 ter terechtzitting aan de Raad een tweede aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- een foto van de grafzerk van K. M. met een niet-beëdigde vertaling;
- een schermafbeelding van een betoging.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de

verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden in hoofde van eerste verzoekende partij, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing van eerste verzoekende partij waaruit blijkt dat zij steunmaatregelen werd verleend:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de door uw neergelegde attesten blijkt dat u aan rugklachten lijdt en begin 2023 tekenen van depressie en PTSS vertoonde. Zelf verklaarde u dat geopereerd werd aan uw onderrug en moeilijk lang op een stoel kan zitten. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werd benadrukt dat u problemen moest melden (CGVS F. I, p. 2). Gepolst naar uw welzijn in het midden van uw eerste onderhoud verklaarde u dat u uw benen kon verplaatsen zodat u op uw gemak zat en werd er nogmaals gezegd dat u ten allen tijde een pauze kon vragen (CGVS F. I, p. 12). Daarnaast kon u op een papiertje schrijven als manier om uw stress te kanaliseren (CGVS F. I, p. 9). Op geen enkele moment maakte u gewag ongemakken. Ook uw tweede onderhoud is normaal verlopen zonder enige melding van ongemakken. Wat betreft uw psychische toestand verklaarde u bovendien zelf dat er veel verbetering was en dat het geen invloed op het gehoor zou hebben (CGVS F. I, p. 2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Wat betreft de bijzondere procedurele noden in hoofde van tweede verzoekende partij, kan worden gewezen op volgende motieven in de bestreden beslissing van tweede verzoekende partij:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uit de door u neergelegde documenten blijkt weliswaar dat u aan meerdere aandoeningen van het spijsverteringsstelsel lijdt, op geen enkel moment tijdens uw twee onderhouds maakte u gewag van ongemakken."

Verzoekende partijen laten deze concrete motieven ongemoeid zodat ze er geen afbreuk aan kunnen doen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekende partijen vrezen bij een terugkeer naar Iran een vervolging door de Iraanse autoriteiten omdat eerste verzoekende partij betrokken was in een illegale alcoholhandel. Daarnaast verklaarde tweede verzoekende partij dat zij bij een terugkeer naar Iran vreesde lastig gevallen te worden zoals in het verleden reeds gebeurde.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen met hun betoog niet verder komen dan het grotendeels volharden in hun verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stellen hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.5.2. In de bestreden beslissingen wordt ten eerste op goede gronden geoordeeld aangaande de werkzaamheden van eerste verzoekende partij:

"Vooreerst is het opmerkelijk dat u enerzijds verklaarde dat u moeilijk aan werk kon geraken wegens de last aan uw onderrug (CGVS F. I p. 14), terwijl u anderzijds wel mee alcohol stookte wat volgens uw verklaringen zwaar werk is (CGVS F. II p. 13)."

Verzoekende partijen repliceren dat in de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat het fysieke aspect van het werk dat eerste verzoekende partij uitvoerde niet mag worden overschat. Zij stellen dat haar voornaamste verantwoordelijkheid eruit bestond dadelsap aan te kopen alsook het gegiste mengsel te destilleren. Verzoekende partijen betogen dat daarnaast eerste verzoekende partij nooit alleen werkte maar B. of iemand anders steeds bij haar in de werkplaats was. Zij benadrukken dat aan de beoordeling van de fysieke toestand van eerste verzoekende partij en haar mogelijkheid tot het verrichten tot arbeid bovendien geen enkele medische expert te pas kwam. Verzoekende partijen menen dat verwerende partij zelf, zonder enige medische expertise, beoordeeld heeft wat de pijngrens is van eerste verzoekende partij en op welke wijze zij zou kunnen werken. Verzoekende partijen beklemtonen dat het oordeel dat haar verhaal ongeloofwaardig is omwille van haar rugklachten en dat zij op die manier het werk in de stokerij niet zou kunnen uitvoeren bijgevolg op geen enkele objectieve informatie gebaseerd is. Zij betogen dat verwerende partij bovendien voorbij gaat aan het gegeven dat eerste verzoekende partij deelnam aan de illegale stokerij met het oog op het voorzien van voldoende middelen en voedsel voor haar en haar gezin. Zij beklemtonen dat het begrijpelijk is dat, zelfs mocht eerste verzoekende partij enigszins pijn lijden, zij deze pijn zou doorstaan als zij hierdoor haar kinderen kon voeden.

Het betoog van verzoekende partijen volstaat niet om een ander licht te werpen op bovenstaande terechte gevolgtrekkingen die volgen uit de door henzelf geschetste context alsook uit de voorliggende medische stukken inzake de rugproblemen van eerste verzoekende partij. De verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande haar rugklachten enerzijds en haar zwaar werk bij de illegale alcoholhandel zijn ook naar mening van de Raad niet in overeenstemming te brengen, te meer eerste verzoekende partij er niet in slaagt afdoende te verklaren waarom zij er met haar reeds ruime werkervaring (zoals onder meer als taxichauffeur en het verven/isoleren van buizen) en volgens haar dan toch hoge pijngrens of pijn die zij kon doorstaan, er niet in slaagde ander, veiliger werk met geen of minder risico's op aanraking met de autoriteiten te vinden. Dit zeker gelet op de reeds bestaande problemen van haar familie met de autoriteiten en nu zij trouwens ook na de belasting van haar rug nog als taxichauffeur heeft gewerkt en uit haar verklaringen geen afdoende en aanhoudende pogingen tot het vinden van regulier werk blijken met eventueel financiële steun van het familiaal netwerk alsook met werkzaamheden van tweede verzoekende partij ter aanvulling van de nodige inkomsten gezien ook zij toch jarenlang in een kapsalon heeft gewerkt (eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 2, 5-6, 15-18; tweede persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 3-4; eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 6).

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen met reden:

“Voorts is het niet duidelijk welk voordeel B. zelf had door u te betrekken bij zijn alcoholhandel. De deelname van een buitenstaander – B. runde de zaak tot dan toe met zijn broers – houdt immers een zeker risico in. Hiernaar gevraagd zegt u een goede chauffeur was, vanwege jullie vriendschap uit het verleden, het feit dat hij ooit een oogje had op uw zus en dat het niet zo was dat hij met u een winst van 100% zou maken.”

Verzoekende partijen betogen dat zij verscheidene redenen hebben aangewezen waarom eerste verzoekende partij door B. betrokken werd. Zij stellen dat eerste verzoekende partij al zeer lang bevriend was met B., die overigens een oogje had op haar zus. Verzoekende partijen benadrukken dat B. haar dus kende en haar uit de nood wilde helpen en haar vertrouwde. Zij betogen verder dat toen B. een extra werkracht nodig had voor de stokerij de keus dan ook op eerste verzoekende partij viel.

Verzoekende partijen brengen met de loutere volharding in hun verklaringen geenszins dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande pertinente bevindingen. Het betoog van verzoekende partijen biedt geen afdoende verklaring voor het feit dat eerste verzoekende partij betrokken werd bij de alcoholhandel. Daarenboven wijst de Raad erop dat ondanks dat eerste verzoekende partij hierbij als uitleg onder meer wijst op een zeer lange vriendschap met B., tweede verzoekende partij diens naam niet eens kent (eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij van 11 december 2023, p. 10; tweede persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij van 12 februari 2024, p. 6).

Verder wordt er in de bestreden beslissingen gewezen op volgende pertinente bemerkingen:

“Ook ging B. zonder meer akkoord met uw eis dat u slecht beperkte tijd in de werkplaats zou doorbrengen en het slechts enkele maanden zou doen (CGVS F. I, p. 18). Daarenboven blijkt dat er geen afspraken waren tussen u en B. over het verdelen van de winst (CGVS F. II, p. 15), wat wel zeer vreemd is voor een activiteit met winst als enige oogmerk. Dat B. u op voorhand niets zei over de betrokkenheid van zijn broers en u bij uw eerste bezoek aan de stokerij voor een voldongen feit plaatste, is eveneens opmerkelijk (CGVS F. I, p. 18).”

Verzoekende partijen repliceren dat verwerende partij in haar beoordeling geheel voorbijgaat aan het clandestiene karakter van de activiteiten waarbij eerste verzoekende partij betrokken was. Zij stellen dat zowel de productie, het bezit en het gebruik van alcohol in Iran bestraft wordt en het niet onlogisch is dat in zo'n context niet al te veel vragen worden gesteld en dat men, eens betrokken, niet moeilijk doet over afspraken die niet worden nagekomen. Verzoekende partijen betogen dat dit uit vrees is om mogelijks verlinkt te worden als betrokkene bij de Iraanse autoriteiten. Zij benadrukken dat ook de nadruk gelegd dient te worden op de organische wijze waarop de samenwerking tot stand kwam en het informele karakter van de samenwerking. Verzoekende partijen beklemtonen dat in deze omstandigheden het niet onbegrijpelijk is dat

niet alle afspraken even strak werden vastgelegd in het begin. Zij betogen dat bovendien de enige drijfveer van eerste verzoekende partij was om deel te nemen aan de illegale activiteiten het feit was dat het haar in staat stelde wat geld te verdienen om zo haar gezin eten te geven. Verzoekende partijen betogen dat gelet op de precare omstandigheden van hun gezin het dan ook niet onbegrijpelijk is dat eerste verzoekende partij niet al te moeilijk deed op het moment dat zij met verrassingen, zoals de betrokkenheid van andere personen dan B., werd geconfronteerd. Tot slot beklemtonen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij zeer volledig is in haar beschrijving van de wijze waarop de alcohol gestookt wordt in de werkplaats. Zij menen dat eerste verzoekende partij zo heel gedetailleerd ingaat op het bereidingsproces en haar eigen rol daarin. Zij menen dat zij onder meer aanhaalt dat er geen gist gebruikt wordt, maar dat er een speciaal product wordt gebruikt dat het gistingsproces in gang zet. Verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij ook zeer precies is in de wijze waarop de geproduceerde dranken worden verkocht, met name in containers van 20 liter, en dat dit wordt gedaan om het risico om door de autoriteiten te worden ontdekt te verkleinen. Zij menen dat de uitvoerige details die eerste verzoekende partij aanhaalt de geloofwaardigheid van haar verhaal onderschrijven.

Het betoog van verzoekende partijen kan voorgaande pertinente overwegingen niet ontkrachten daar zij wederom hoofdzakelijk hun reeds afgelegde verklaringen benadrukken. Daarenboven lijkt het weinig aannemelijk dat er geen sluitende afspraken gemaakt zouden worden gezien de geschetste context van illegale alcoholhandel en de risico's die daaraan verbonden zouden zijn. Dat er evenmin afspraken werden gemaakt over het verdelen van de winst terwijl een afdoende inkomen voor eerste verzoekende partij de belangrijkste drijfveer was om deel te nemen aan deze clandestiene praktijken, is weinig aannemelijk (tweede persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 15; eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 17).

De Raad stipt verder nog aan dat eerste verzoekende partij met de nadruk op het clandestien en illegaal alsook informeel karakter van de activiteiten geen overtuigende uitleg biedt voor het gebrek aan afspraken en haar onwetendheid inzake de betrokkenheid van de broers van haar vriend nu uit haar verklaringen immers blijkt dat ze lang bevriend waren en zij ook uitdrukkelijk verklaarde dat ze elkaar vertrouwden (eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 16-18; tweede persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 15).

Het gegeven dat eerste verzoekende partij details kan geven over haar werkzaamheden doet hieraan geen afbreuk, te meer dit op zich door verwerende partij niet wordt betwist en in de bestreden beslissingen zelfs uitdrukkelijk wordt erkend. Zo wordt expliciet gemotiveerd dat hoewel eerste verzoekende partij enige kennis aan de dag legt wat betreft het stoken van alcohol, een aantal merkwaardigheden dienen te worden opgemerkt waardoor er getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van de activiteiten.

Voorts motiveert de commissaris-generaal op terechte wijze dat tweede verzoekende partij amper op de hoogte is van de activiteiten van eerste verzoekende partij:

“Hoewel u haar reeds in Iran vertelde dat u met B. samenwerkte (CGVS F. I, p. 19) wist zij bij de DVZ zijn naam niet te vertellen (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ S., vraag 3.5). Ook op het Commissariaatgeneraal heeft zij het over een oude vriend, zegt zij dat zij zijn naam vergeten is en dat zij verder niet weet met wie u werkte (CGVS S. I, p. 10). In haar tweede onderhoud heeft zij het over uw vriend, maar kan zij opnieuw zijn naam niet opnoemen (CGVS S. II, p. 6). Daarnaast wist zij niet hoeveel u verdiende (CGVS S. II, p. 13), wat opmerkelijk is aangezien u haar op basis van financiële argumenten overtuigde om akkoord te gaan. Zelfs stelt zij dat zij zo weinig weet omdat zij ertegen was – zij liet zich echter snel overreden – en dat zij daarom niet veel vragen stelde (CGVS S. II, p. 10), wat weinig overtuigend is. Nu jullie samen een verzoek om internationale bescherming ingediend hebben, kan er echter redelijkerwijze verwacht worden dat jullie elkaar zo goed mogelijk inlichten over de omstandigheden die aanleiding gaven tot jullie vertrek.”

Verzoekende partijen betogen dat ook hier verwerende partij voorbijgaat aan het illegale karakter van deze praktijken. Zij repliceren dat om die reden eerste verzoekende partij bewust niet meegedeeld heeft aan tweede verzoekende partij met wie zij samenwerkte, alsook hoeveel zij verdiende door de illegale handel in alcohol. Eerste verzoekende partij wilde tweede verzoekende partij niet nodeloos in gevaar brengen door haar mogelijks medeplichtig te maken aan de illegale activiteiten, gelet op de zware straffen die in Iran kunnen worden uitgevoerd voor dergelijke praktijken. Zij heeft tweede verzoekende partij als het ware in bescherming genomen en wilde haar ook niet verder verontrusten. Verzoekende partijen betogen dat door de traumatische impact van de gebeurtenissen in Iran het ook zo is dat zij het niet hebben over wat er hen is overkomen, waardoor tweede verzoekende partij niet op de hoogte is van alle details omtrent de illegale stokerij. Verzoekende partijen stellen dat verwerende partij tot slot op geen enkele wijze hun mentale toestand in rekening neemt. Zij betogen dat eerste verzoekende partij sinds haar vertrek uit Iran met depressies en post-traumatische stressstoornissen kampt. Verzoekende partijen stellen dat tweede verzoekende partij bij het begin van haar interview op het CGVS aangaf dat praten over wat hen overkomen is in Iran haar zeer veel stress bezorgt en dat ze in behandeling is bij een psychiater en dat ze minstens eens per maand op consult bij die psychiater gaat. Verzoekende partijen beklemtonen dat er geconcludeerd moet worden dat de gebeurtenissen in Iran een traumatische impact hebben gehad op hen, wat ertoe geleid heeft dat bepaalde herinneringen werden vervormd.

Het betoog van verzoekende partijen kan allerm minst de gebrekkige verklaringen van tweede verzoekende partij verschonen. Immers kan er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat die nauwkeurige verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu de werkzaamheden van eerste verzoekende partij. Waar wordt gewezen op het illegaal karakter van de werkzaamheden en wordt aangevoerd dat eerste verzoekende partij haar echtgenote niet nodeloos in gevaar wou brengen, moet opgemerkt worden dat dit evenwel niet te rijmen valt met het gegeven dat eerste verzoekende partij tweede verzoekende partij evenwel op de hoogte bracht van haar illegale werkzaamheden samen met B. en diens broers en dus wel degelijk wat details verstrekke (eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 19).

Wat betreft de psychologische problematiek van verzoekende partijen wijst de Raad er vooreerst op dat in dit verband geen stavingstukken werden neergelegd in hoofde van tweede verzoekende partij zodat diens gebrekkige verklaringen niet zonder meer kunnen verschoond worden.

Daarnaast werd er wel degelijk rekening gehouden met de voorliggende medische stukken aangaande eerste verzoekende partij en werden haar ook steunmaatregelen verleend zodat er in haar hoofde niet dienstig anders kan worden voorgehouden (cf. 2.3.4.). Hierbij merkt de Raad nog op dat het feit dat in hoofde van eerste verzoekende partij werd geattesteerd dat zij tekenen van depressie en PTSS vertoonde, geenszins afbreuk doet aan het gegeven dat in casu van een echtpaar dat samen een beschermingsverzoek indient op basis van dezelfde vrees en vervolgingsfeiten en dat in het kader hiervan meermaals werd gehoord - waarbij eerste verzoekende partij ondanks haar medische/psychologische problemen aan een protection officer wel uitvoerig haar problemen kon uiteenzetten - redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij elkaar zo goed mogelijk inlichten over de omstandigheden die aanleiding gaven tot hun vertrek uit hun herkomstland.

Daarnaast oordeelt de Raad nog inzake de psychologische toestand van eerste verzoekende partij dat rekening houdend met zijn bevindingen een psycholoog of psychiater vermoedens kan hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en zich hiervoor dient te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/psychiatrische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. De Raad wijst erop dat neergelegde documenten samen met de verklaringen en algemene landeninformatie moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Een medisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maakt het deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een medisch/psychologisch attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de afgelegde verklaringen. In casu wordt evenwel geen geloof gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen. Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat in casu er geen sterk vermoeden of aanwijzing blijkt dat de psychologische problemen van eerste verzoekende partij het gevolg zijn van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

De Raad merkt in dit verband volledigheidshalve verder op dat de aangevoerde psychologische/medische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers tonen verzoekende partijen in casu geenszins aan dat zij omwille van de aangevoerde symptomen zouden worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van de medische problemen verzoekende partijen gebruik dienen te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissingen terdege gemotiveerd:

“Wat er ook van zij, mocht u ooit op één of andere manier betrokken zijn geweest bij het stoken van alcohol, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u hierdoor in de problemen kwam met de Iraanse autoriteiten. Wat betreft de inval in uw werkplaats kon u louter vertellen dat uw werkplaats ontdekt was door agenten in burgerkleden en men de steeg blokkeerde (CGVS F. II, p. 3-4). Met hoeveel de autoriteiten kwamen, of B. aanwezig was bij de inval, of er iemand gearresteerd was, wist u niet (CGVS F. II, p. 4). Voor de DVZ had u verteld dat er een huiszoeking plaatsvond op de plaats waar u alcohol stookte (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ F., vraag 3.5). Hierop gewezen zegt u dat u zei dat er een aanval plaatsvond, maar u niets over een huiszoeking zei (CGVS F. II, p. 17). Het verslag van het gesprek bij de DVZ laat echter geen ruimte voor interpretatie, waarmee deze tegenstrijdigheid blijft. Voorts hebt u niet de minste informatie over het lot van B. en zijn broers. U vernam een week voor uw vertrek van uw broer M. dat K. zelfmoord pleegde (CGVS F. I, p. 6-7). U oppert dat hij ook gearresteerd of gemarteld of gedood zou kunnen zijn, maar zegt zelf dat dit louter uw eigen gissingen zijn (CGVS F. II, p. 5). Merkwaardig genoeg verklaarde uw echtgenote voor de DVZ dat uw vrienden gearresteerd waren (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ S., vraag 3.5). Voor het CGVS beweerde ze dan weer dat uw vrienden ontsnapten (CGVS S. II, p. 6). U beweert dat u “veel” probeerde om informatie over B. en R. te krijgen, wat alleszins niet uit uw verklaringen blijkt. Gevraagd naar meer details

hieromtrent zegt u dat u uw Iraans telefoonnummer behield tot uw gsm hier gestolen werd (CGVS F. II, p. 16), wat geen enkele opheldering verschaft. Uit de door u neergelegde politieaangifte blijkt bovendien dat uw gsm op 11 april 2023, of meer dan een half jaar na uw aankomst in België, wat u dus ruimschoots de kans gaf om u te informeren. Op de vraag of u probeerde om familie of gemeenschappelijke kennissen te contacteren, zegt u dat u van familie hoorde dat ze een andere broer hadden in Finland van wie u geen telefoonnummer had en dat u het telefoonnummer van cliënten niet heeft omdat u de simkaart wegsmeet (CGVS F. II, p. 16). U tracht uw onwetendheid verder te verschonen door te zeggen dat uw broer weliswaar in Shahreza, waar uw activiteiten zich situeerden, woont, maar dat hij zich verstopt om aan de dienstplicht te ontkomen. U heeft hem wel gevraagd of hij wist waar de broers waren, waarop hij zei van niet (CGVS F. II, p. 5). Dat u op geen enkele andere manier meer informatie zou kunnen verkrijgen, kan niet overtuigen."

Verzoekende partijen repliceren dat zij beiden hebben aangegeven dat het lot van de andere betrokkenen zoals K. hoogst onzeker is en het niet geweten is of K. aanwezig was toen de werkplaats werd ontdekt en of één of meerdere personen werden gearresteerd na de ontdekking van de werkplaats. Zij betogen dat zij beide bovendien aangaven dat het slechts een gerucht is dat K. zelfmoord zou hebben gepleegd en dat ze hier geenszins zeker van zijn. Wat betreft een tweede tegenstrijdigheid die verwerende partij aan verzoekende partijen verwijt is dat eerste verzoekende partij tijdens het interview bij de DVZ sprak over een huiszoeking, maar dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS spreekt over een aanval. Verzoekende partijen stellen dat naar deze tegenstrijdigheid gevraagd eerste verzoekende partij zelf aangeeft dat zij steeds gesproken heeft over een aanval en dat zij niet zeker is dat het huis ook werd doorzocht. Verzoekende partijen betogen dat het feit dat er wordt gesproken over een huiszoeking in het verslag van het interview bij DVZ enkel te wijten is aan de wijze waarop de tolk dit woord heeft vertaald van het Farsi naar het Nederlands. Verzoekende partijen betogen dat zij in het Farsi steeds eensluidende verklaringen hebben afgelegd. Zij besluiten dat alleszins deze tegenstrijdigheid ook niet van dien aard is om de gehele ongeloofwaardigheid van eerste verzoekende partij te onderbouwen.

Het betoog van verzoekende partijen kan allerminst hun tegenstrijdige verklaringen verschonen. De Raad benadrukt hierbij dat van verzoekers om internationale bescherming wiens vrees voor vervolging berust op dezelfde feiten redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente en eenduidige verklaringen afleggen over kernelementen van hun vrees, in casu het lot van de vrienden van de eerste verzoekende partij en dat zij ernstige en aanhoudende pogingen ondernemen om hierover meer informatie te vergaren, te meer zij thans (in veiligheid in) in België zijn en tweede verzoekende partij verklaarde nog steeds contact te hebben met haar schoonzus en uit de verklaringen van de eerste verzoekende partij blijkt dat zij nog contact heeft met haar moeder via haar broer en met haar oudste zus (eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij van 11 december 2023, p. 4- 5; eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij van 11 december 2023, p. 4).

Waar verzoekende partijen het gehoorverslag bij de DVZ bekritisieren kunnen zij hiermee evenmin de tegenstrijdige verklaringen verschonen. Immers wijst de Raad erop dat verzoekende partijen op het CGVS verklaarden dat hun gehoor bij de DVZ goed verliep waarbij eerste verzoekende partij verklaarde dat zij tevreden was over de tolk, zij er alle vragen heeft kunnen beantwoorden en zij uitdrukkelijk stelden hierover geen opmerkingen te hebben (eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 2- 3; eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 2). De Raad benadrukt volledigheidshalve dat het gehoorverslag bij de DVZ, die verzoekende partijen werd voorgelezen in het Farsi, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Daarnaast bemerkt de Raad nog dat waar verzoekende partijen verwijzen naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekende partijen niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoekende partijen ter terechtzitting middels hun tweede aanvullende nota een foto neerleggen van de grafzerk van K. wijst de Raad er in de eerste plaats op dat er geen beëdigde vertaling hiervan werd bijgebracht en overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dit stuk uit de debatten kan worden geweerd. Hoe dan ook, moet de Raad vaststellen dat uit deze (enkele) foto van een grafzerk geenszins op te maken is in welke omstandigheden of welke periode de afgebeelde persoon zou zijn overleden. Foto's zijn slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze genomen zijn. Deze foto kan bovendien eenvoudig geënceneerd worden en biedt geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kan deze worden geverifieerd. Evenmin kunnen verzoekende partijen met deze foto en hun uitleg daarbij dat K. gedood zou zijn bij de ontdekking van het atelier, hun initieel inconsistente en gebrekkige verklaringen ophelderen.

Voorts motiveert de commissaris-generaal op terechte wijze dat verzoekende partijen geen enkel begin van bewijs neerleggen van hun problemen in Iran:

“U kon ook helemaal niets vertellen over uw eigen (juridische) situatie in Iran. Gevraagd naar nieuws in verband met uw zaak, zegt u totaal geen nieuws te hebben en van niets op de hoogte te zijn (CGVS F. I, p. 6). Uw echtgenote verwijst bij deze vraag naar u (CGVS S. I, p. 4). U weet niet of er een rechtszaak gestart is tegen u, of er convocaties gestuurd zijn (CGVS F. I, p. 6-7). U vroeg ook niet aan uw familie of er convocaties gestuurd waren, u zegt immers dat de enige aan wie u het kan vragen uw schoonbroer in Shahreza is (CGVS F. I, p. 7). Dat hij de enige zou zijn die u hierover informatie kan verschaffen is weinig aannemelijk, temeer daar u nog contacten heeft met uw moeder/broer. U geeft bovendien zelf aan dat men in Iran gewoonlijk informatie kan krijgen bij de aanvang van een rechtszaak (CGVS F. I, p. 15). In uw tweede onderhoud verklaart u dat u via uw zus probeerde informatie te verkrijgen via Adliran, maar dat het niet lukte (CGVS F. II, p. 3). Uw echtgenote verklaart dat het niet mogelijk is om meer informatie in te winnen omdat dat via de telefoon moet en gevaarlijk is (CGVS S. II, p. 2). Bovendien kan verwacht worden dat, indien er werkelijk een illegale alcoholstokerij zou ontdekt zijn, dit in de Iraanse media zou zijn verschenen. Dat u geen (ernstige) pogingen ondernam om deze zaken te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas en dat hij al deze documenten voorlegt die zijn asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen.”

Verzoekende partijen betogen dat zij in overeenstemming met elkaar meerdere malen hebben verklaard dat de moeder van eerste verzoekende partij verscheidene malen, 2 of 3 keer werd opgezocht door personen vermoedelijk door de Iraanse geheime dienst die op zoek waren naar eerste verzoekende partij. Zij betogen dat het niet mogelijk is voor hen om hiervan het bewijs te leveren. Zij benadrukken verder dat zij nochtans uitvoerig pogingen hebben ondernomen om meer bewijs te verschaffen, die helaas vruchteloos bleken. Verzoekende partijen stellen zo dat zij onder meer contact gehad hebben met hun familie in Iran en zelfs in Finland en zij hen niet verder konden helpen. Verzoekende partijen menen dat dit onder meer het gevolg is van de diefstal van de mobiele telefoon van eerste verzoekende partij en omdat daarbij de SIM-kaart verloren is, het voor de familie niet meer mogelijk is om toegang te krijgen tot het digitale systeem Adliran. Verzoekende partijen menen dat verwerende partij bovendien geen acht slaat op het moeilijke en gevaarlijke karakter van het verkrijgen van informatie, daar het opvragen van informatie bij de autoriteiten in Iran ertoe kan leiden dat de autoriteiten net meer aandacht zullen vestigen op eerste verzoekende partij en haar, mocht dat nog niet het geval zijn, mogelijks in verband zouden brengen met de ontdekte stokerij. Verzoekende partijen stellen dat dit mogelijks ook de familieleden van verzoekende partijen in gevaar zou brengen. Verzoekende partijen betogen dat waar verwerende partij stelt dat kan verwacht worden dat de ontdekking van een illegale stokerij in de kranten zou worden gepubliceerd, deze stellingname op niets gebaseerd is en daarbij ook dient te worden opgemerkt dat de Iraanse autoriteiten dit soort feiten liever uit de media houden, omdat het kan worden gezien als een mislukking ten aanzien van hun gezag en hun macht op die manier ondermijnt. Verzoekende partijen benadrukken dat dit in het bijzonder het geval is wanneer geen of niet alle daders door de autoriteiten konden worden bestraft, daar dit in het bijzonder hun macht ondermijnt. Verzoekende partijen kunnen met de volharding in hun verklaringen en post-factum beweringen geenszins hun gebrekkige en onnauwkeurige verklaringen verschonen. De Raad treedt verwerende partij bij waar die op goede gronden motiveert dat de houding van verzoekende partijen geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging en er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die gedetailleerde verklaringen aflegt en spontaan en aanhoudende pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de kernelementen van zijn vrees, in casu hun (juridische) situatie in Iran.

In de bestreden beslissingen wordt verder op terechte wijze gemotiveerd dat meerdere eigenaardigheden en tegenstrijdigheden in verband met het vertrek van verzoekende partijen hun relaas verder ondermijnen:

“Tegenover de DVZ verklaarde u dat onmiddellijk na het telefoontje van B. uw spullen naar uw moeder bracht (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ F., vraag 3.5), terwijl u in uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat uw broer dit deed één of twee dagen nadat u in Shiraz aankwam (CGVS F. II, p. 17). U verklaart dat uw zus niet wist dat jullie zouden komen (CGVS F. II, p. 6), terwijl uw echtgenote verklaart dat jullie haar onderweg belden om te zeggen dat jullie kwamen (CGVS S. II, p. 7). Waar u verklaart dat uw zus F. met haar dochter A. en diens zoontje samenwoonde (CGVS F. II, 7), was er volgens uw echtgenote behalve F. en A. niemand anders ter plaatse en maakte zij geen melding van het zoontje van A. (CGVS S. II, p. 8). Het is bovendien zeer opmerkelijk dat uw echtgenote verklaarde dat zij elke dag naar het ziekenhuis ging (CGVS S. II, p. 9), waar u met geen woord over rept, wanneer u gevraagd wordt naar de gelegenheden waarop jullie zich buitenshuis begaven (CGVS F. II, p. 8-9). Dat zij na het bezoek aan Teheran een maand lang in het huis van haar maternale oom verbleef om een telefoontje te ontvangen en niet samen met u in het huis van uw zus F. en dat jullie dochter daar soms ook verbleef (CGVS S. II, p. 10) laat u ook compleet onvermeld. U beaamde louter dat uw echtgenote en kinderen na het bezoek aan Teheran weer naar het huis van uw zus gingen (CGVS F. II, p. 11). Waar u verklaart dat u, uw echtgenote en kinderen foto's lieten nemen, dat jullie

naar de ambassade gingen en kleren kochten in Teheran (CGVS F. II, p. 9), verklaart uw echtgenote uitdrukkelijk dat zij enkel naar de fotowinkel ging en geen enkele andere plek in Teheran bezocht (CGVS S. II, p. 11). Er kunnen van jullie volledig gelijklopende verklaringen verwacht worden over de periode na het vertrek uit jullie woonplaats, quod non. Vervolgens kan er niet voorbijgegaan worden aan het feit dat u na uw vlucht naar Shiraz uw vriend S. ontmoette uitgerekend in Shahreza, waar uw activiteiten zich afspeelden en de autoriteiten uw werkplaats binnengevallen waren. Hoewel u verklaart dat dit slechts op de ringweg was en niet in stad zelf (CGVS F. II, p. 11), kan er niet ingezien worden waarom u een dergelijk risico zou nemen. Het feit dat jullie daarenboven met het hele gezin het risico namen om legaal, met jullie eigen paspoorten het land te verlaten via de luchthaven van Teheran (CGVS F. I, p. 12) ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten en bij uitbreiding uw relaas dat u gezocht zou worden omwille van het illegaal stoken van alcohol. Dit temeer daar u ondertussen ook vernomen had dat K. dood was en u zelf opperde dat hij gearresteerd en vermoord kan zijn door de autoriteiten (CGVS F. II, p. 5). Gevraagd naar veiligheidsmaatregelen die u nam, zegt u dat u vooraan liep om te weten of u een reisverbod had en zei u [uw dochter en echtgenote] de sluiers goed vast te maken (CGVS F. I, p. 12) wat niet bepaald op een grote bezorgdheid wijst."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande correcte weigeringsmotieven tot de zijne.

Verder motiveert de commissaris-generaal op pertinente wijze dat aan de gebeurtenissen na het vertrek van verzoekende partijen uit Iran evenmin enig geloof kan worden gehecht:

"Er moet daarnaast gewezen worden op de inconsistentie van uw verklaringen hieromtrent. Voor de DVZ verklaarde u dat een agent was langs geweest bij uw moeder met vragen voor de familie (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ F., vraag 3.5). Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS verklaart u dat de autoriteiten na uw vertrek "twee à drie keer" voor uw deur zijn gaan staan. Later luidt het dat ze twee à drie keer bij uw moeder langs kwamen. Gevraagd naar meer duidelijkheid rond het aantal bezoeken besluit u dat de autoriteiten drie keer bij uw moeder langs kwamen (CGVS F. I, p. 6-7). Erop gewezen dat u tegenover de DVZ niet verklaarde dat de autoriteiten 3 keer langs geweest waren, zegt u dat zeker weet dat u 2 à 3 keer zei (CGVS F. II, p. 17). Uit uw verklaring voor de DVZ kan echter slechts één bezoek afgeleid worden, dit terwijl u van alle bezoeken reeds op de hoogte was voor uw interview op de DVZ (CGVS F. I, p. 9). Aan deze bezoeken van de autoriteiten kan dan ook niet het minste geloof gehecht worden."

Verzoekende partijen laten bovenstaande correcte motieven ongemoeid zodat zij er geen afbreuk aan kunnen doen.

Wat betreft de politieke activiteiten van verzoekende partijen en de hierdoor volgens hen ondervonden problemen wordt er in de bestreden beslissingen gewezen op volgende terechte bemerkingen:

"Aangezien u verklaarde dat de autoriteiten de derde keer langskwamen omdat ze wisten dat jullie in België aan een betoging hadden deelgenomen maar u deze bezoeken niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan het feit dat jullie - omwille van jullie éénmalige deelname aan een betoging waar jullie slechts een deelnemer waren, niet betrokken waren bij de organisatie en niet met de media spraken (CGVS F. I, p. 11; CGVS S. I, p. 7) - in het vizier zouden zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten, omdat uw zoon foto's of een 'story' op zijn Instagram-account heeft gepost (CGVS F. I, p. 8) of zoals uw echtgenote vermoedt, dat de autoriteiten een foto van jullie gezien hebben op tv of sociale media: uw broer zou ofwel via tv ofwel via internet iets gezien hebben, maar zij weet verder niet hoe of waar de beelden verschenen zijn (CGVS S. I, p. 7). Van deze berichten op Instagram legt u overigens niets neer behalve een papertje waarop 'b.' geschreven staat wat het account van uw zoon zou zijn, maar niet vindbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten veel middelen besteden aan het opvolgen van online activiteiten, maar dat het voor hen niet mogelijk is om alle internetgebruikers te monitoren. Ook oppositieactiviteiten van Iraniërs in het buitenland op sociale media door het Iraanse regime worden opgevolgd. Hierbij dient aangestipt te worden dat dat dit eerder gebeurt bij deze activisten met een hoger profiel of met deze die connecties hebben met de politieke oppositie in Iran zelf, waar hier geen sprake van is. Uit uw eenmalige deelname aan een betoging kan geen diepgaande politieke overtuiging noch een ernstige betrokkenheid bij de Iraanse oppositie blijken. Gelet op uw beperkte politieke profiel in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt via: (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf) blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media of wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dit is hier echter niet het geval. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van het illegaal stoken van alcohol. Verder verklaarde u dat u in Iran geen sympathisant was van een politieke partij maar dat u een aantal keer demonstreerde vanwege de prijzen en in 1398 ten val kwam wat u rugproblemen opleverde, maar geen andere consequenties had (CGVS F. I, p. 12). Uw echtgenote haalt enerzijds aan dat ze nooit

betrokken was bij politieke partijen en niets te maken had met politieke zaken maar anderzijds dat ze twee keer gearresteerd werd na het deelnemen aan betogingen met vriendinnen en na een tweetal uren werd vrijgelaten nadat u haar ophaalde (CGVS S. I, p. 7). Verder zou zij nog drie keer gearresteerd zijn omwille van het verkeerdelijk dragen van de hijab, waarbij ze een belofte diende te onderteken. Dat zij deelnam aan demonstraties en hiervoor gearresteerd werd kan echter niet overtuigen. Zo verklaarde zij voor de DVZ dat zij niet vijf maar ongeveer tien keer gearresteerd werd en dit door de moraalpolitie (verklaring DVZ, afgenomen voor het CGVS, S. vraag 3.1) en repte ze met geen woord over enige deelname aan een betoging of een arrestatie omwille van politieke redenen. Dat zij niet eenduidig is noch over het aantal arrestaties noch over de reden van de arrestaties maakt dat er hieraan geen geloof meer gehecht kan worden.”

Verzoekende partijen volharden in hun politieke activiteiten waarvan zij ook middels hun aanvullende nota's foto's bijbrengen doch zij voeren geenszins enig concreet verweer aangaande bovenstaande correcte bevindingen in hun hoofde en brengen geen andersluidende informatie bij die de analyse van verwerende partij kan ontkrachten.

Wat de situatie betreft van terugkeerders stipt de Raad nog aan dat uit de beschikbare COI Focus “*IRAN-Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*” van 10 mei 2023, niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen leggen geen informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in hun hoofde niet aantonen of aannemelijk maken. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig werd bevonden en zij niet hebben aangetoond dat zij vóór hun legaal vertrek uit Iran reeds in het vizier stonden van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt voorts dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 –

begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoekende partijen, die Iran legaal zijn uitgereisd (Verklaring DVZ van eerste verzoekende partij van 11 april 2023, p. 12; Verklaring DVZ van tweede verzoekende partij van 11 april 2023, p. 13) bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zullen worden naar de redenen van hun vertrek en asielrelaas betekent niet zonder meer dat zij bij terugkeer een reëel risico lopen op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Tot slot blijkt uit voormelde COI focus van 10 mei 2023 dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbepert is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig werd bevonden en verzoekende partijen ook geen groot politiek engagement aannemelijk hebben gemaakt, waaruit gelet op de beschikbare landeninformatie, een beschermingsnood blijkt.

Dat verzoekende partijen te zien zijn op foto's/video's gepubliceerd op sociale media en politiek actief blijven zoals nader gestaafd met de stukken bijgebracht middels de aanvullende nota's kan hier geen ander licht op werpen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoekende partijen eerder in de negatieve aandacht hebben gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat zij anderszins voor hen een persoon van belang zouden zijn. Verzoekende partijen tonen nergens aan dat zij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staan, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zullen worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zullen worden blootgesteld.

2.3.5.3. Wat betreft de elementen die tweede verzoekende partij bijbracht, wordt er in haar bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat:

i) wat betreft de politieagent die naar aanleiding van de aangiftes van de diefstal van de fiets van haar zoon contact zocht met haar en haar gestalkt zou hebben, tweede verzoekende partij verklaart dat zij haar simkaart veranderde, hij door haar gedrag beseft dat er een grens was en hij zelf bang was om voorwerp

van een klacht te worden en bijgevolg stopte. Niets wijst erop dat dergelijke feiten – telefoons en/of huisbezoeken die op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming – zich zouden herhalen;

ii) tweede verzoekende partij daarnaast vreest dat zowel zij als haar dochter in een detentiecentrum terecht zullen komen omwille van hun kledingstijl. Gevraagd waarom tweede verzoekende partij dit vreest, zegt zij dat het al meerdere keren gebeurd is. Hieromtrent zegt tweede verzoekende partij dat zij driemaal gearresteerd werd omwille van haar hijab en telkens vrijkwam na het ondertekenen van een belofte. De dochter van tweede verzoekende partij mocht een keer geen examen doen vanwege haar kleding, vriendinnen rapporteerden dat ze buiten de school ongepaste kleding droeg, een keer ging zij langs op school en had zij een discussie. Uit deze gebeurtenissen kan geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. Gevraagd waarom tweede verzoekende partij geen hijab wilt dragen, zegt ze dat ze zo niet wilde zijn. Echter had tweede verzoekende partij eerder verklaard dat zij zoveel mogelijk probeerde om haar aan de hijab te houden. Wat betreft haar dochter zegt tweede verzoekende partij, gevraagd of zij haar uiterlijk – ter staving hiervan legde zij een foto neer – kan aanpassen om problemen met de autoriteiten te vermijden, zegt ze dat ze het niet kan accepteren en zo wil zijn. Gevraagd om meer uitleg zegt tweede verzoekende partij louter dat ze het niet leuk vindt om dit te dragen en zo wil zijn. Er dient opgemerkt te worden dat het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich niet volstaat om in hoofdte van tweede verzoekende partij of haar dochter een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te nemen. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene, in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. Het loutere feit dat men zich in Iran in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften zoals het dragen van een hoofddoek, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Met haar betoog toont tweede verzoekende partij niet aan dat zij en haar dochter hun leven in Iran, volgens de aldaar heersende islamitische opvattingen, gelet op bovenstaande bevindingen, niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Het loutere gegeven dat zij zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) zouden dienen te conformeren aan de dominante cultuur is op zich geen vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en maakt geen ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uit. Bepaalde aanpassingen om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het voldoen aan de vestimentaire beperkingen in het publieke domein, vormen op zich geen inbreuk op haar fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd;

iii) wat betreft de vrees van tweede verzoekende partij dat haar dochter problemen zou kunnen krijgen vanwege haar verblijf in Europa, moet er opgemerkt worden dat dit een blote bewering is – gevraagd naar meer uitleg poneert tweede verzoekende partij gewoon opnieuw dat ze excuses voor haar zullen maken – en dat hierboven reeds vastgesteld werd dat de Iraanse autoriteiten niet geïnteresseerd zijn in het vervolgen van afgewezen asielzoekers louter en alleen omwille van een verblijf in het westen;

iv) de schoolse problemen van de zoon van tweede verzoekende partij – hij werd uitgesloten op school vanwege zijn joodse naam, leraren en directeurs excuses zochten om hem van schoolactiviteiten uit te sluiten, hij kreeg onterecht een lage score voor een religieus vak – onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Er moet bovendien opgemerkt worden dat hij ondanks deze moeilijkheden telkens naar het volgende jaar kon overgaan;

v) tweede verzoekende partij daarnaast verklaart dat zowel zij als haar zoon niet willen dat hij zijn dienstplicht doet. Als reden hiervoor zegt tweede verzoekende partij dat zij bang zijn dat er iets met hem zal gebeuren en dat er geen andere redenen zijn. In dit verband kan er worden gewezen op de soevereine bevoegdheid van een nationale staat betreffende de wetgeving omtrent dienstplicht en de rechten en vrijheden die hieraan verbonden zijn. De verklaring van tweede verzoekende partij dat er nu geen oorlog is, maar dat het altijd mogelijk is, heeft voorts een hoog hypothetisch karakter. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade is op zich niet voldoende om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronnd, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

Verzoekende partijen brengen met de loutere volharding in de verklaringen van tweede verzoekende partij en de verwijzing naar algemene landeninformatie en persartikels geenszins concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen met betrekking tot hun specifieke omstandigheden.

In het verzoekschrift wordt met verwijzing naar algemene informatie tevens de situatie en positie van vrouwen in Iran beklemd toond waarbij in de eerste plaats vastgesteld moet worden dat in casu geen informatie wordt

bijgebracht waaruit blijkt dat het louter behoren tot “de sociale groep van de vrouwen” volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat er sprake is van groepsvervolgung tegen vrouwen en/of meisjes, waardoor tweede verzoekende partij in dit verband individuele elementen dient aan te reiken om haar vrees, als vrouw, te concretiseren, waarbij dienstig kan verwezen worden naar bovenstaande pertinente motieven.

De Raad stipt hierbij samen met verwerende partij aan dat het loutere gegeven dat tweede verzoekende partij en haar dochter zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst in het openbaar zouden dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) zouden dienen te conformeren aan de dominante cultuur op zich geen ‘vervolgung’ is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Bepaalde aanpassingen van hunnentwege, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het voldoen aan de vestimentaire beperkingen in het publieke domein, vormen op zich geen inbreuk op haar fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

Verzoekende partijen kunnen met hun verwijzingen naar algemene informatie in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden riskeren te worden geviséerd of vervolgd dit gelet op de hoger weergegeven concrete motieven die betrekking hebben op hun individuele omstandigheden en ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit de beschikbare informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat verzoekende partijen enige tijd in België hebben verbleven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolgung in hun hoofde.

Verzoekende partijen – die Iran legaal hebben verlaten, die het Farsi beheersen, zichzelf als moslim aanduiden, die reeds werkervaring hebben opgedaan in Iran alsook contacten hebben onderhouden met hun familie in Iran (Verklaring DVZ van 11 april 2023 van eerste verzoekende partij, p. 6- 7; Verklaring DVZ van 11 april 2023 van tweede verzoekende partij, p. 6; eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij van 11 december 2023, p. 3, p. 4- 6; eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij van 11 december 2023, p. 3-4, p. 6) – tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in Europa van hen een dusdanig verwesterd persoon zouden hebben gemaakt dat zij hun leven in Iran niet opnieuw zouden kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden. Evenmin tonen zij aan dat zij omwille hiervan en omwille van het gegeven dat zij zich hebben trachten te integreren, riskeren te worden geviséerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij omwille van hun afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigen te komen die een gegronde vrees voor vervolgung uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet noch kan dit blijken uit de beschikbare informatie gelet op de individuele omstandigheden van verzoekende partijen.

2.3.5.4. De Raad meent dat de door verzoekende partijen op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

2.3.5.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoekende partijen ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoekende partijen zich dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

2.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolgung in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielerelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partijen kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. De Raad stipt aan dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijke onderhouds de mogelijkheid kregen hun vluchtmotieven uiteen te zetten en argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij hebben zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend vijftientwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU